

Nr 355.

Av herr **Senander**, om upprättande av förteckningar över sådana arbets- och tjänsteuppgifter inom statliga verk och inrättningar, som lämpligen kunna anföras åt partiellt arbetsföra personer.

De partiellt arbetsföras läge är ofta synnerligen svårt. Framför allt sammanhänger detta med svårigheterna att komma in i ordnat arbete. Inte sällan mötas de partiellt arbetsföra av ett kallt avvisande, därför att de inte betraktas som fullgoda arbetskrafter. Tbc- och hjärtsjuka personer befinna sig i en särskilt utsatt ställning. Även då en tbc-behäftad är friskförklarad och smittofri föreligger, på grund av vanföreställningar och andra skäl, stora svårigheter att vinna lämpligt arbete. För en hjärtsjuk är det givetvis oftast misstanken, att man inte kan vänta sig en fullgod arbetsprestation, som står hindrande i vägen.

Det är uppenbart, att dessa svårigheter även kan betyda, att tillfrisknandet uteblir eller i varje fall avsevärt fördröjes. Frågan om att vinna sysselsättning och göra en produktiv insats är en avgörande fråga för varje partiellt arbetsföra ur såväl ekonomiska som medicinska synpunkter. Denna fråga kan inte lösas med mindre än att det allmänna lämnar allt tänkbart stöd.

I proposition nr 132 till 1949 års riksdag föreslogs vissa lättnader för de partiellt arbetsföra att vinna anställning i statlig tjänst. Bland annat föreslogs en uppmjukning av fordringarna på läkarintyg. Riksdagen godkände propositionen. Därmed torde statsmakterna ha givit sin principiella anslutning till tanken, att staten borde gå i spetsen då det gällde att bereda de partiellt arbetsföra anställning.

Det kan emellertid ifrågasättas om beslutet i fråga haft någon större effekt. Något siffermaterial till belysande av i vilken omfattning sysselsättning beretts de partiellt arbetsföra inom statsverken kan inte presteras i detta sammanhang. Men säkerligen rör det sig om ett ganska litet antal. Delvis torde detta bero på att myndigheterna icke ställt sig helt förstående till det beslut riksdagen fattat. Det kan nämligen inte gärna förutsättas att det beror av brist på lämpliga arbetsuppgifter för partiellt arbetsföra. Tvärtom bör det inom statstjänsten finnas åtskilliga arbeten och tjänsteuppgifter, som kan betraktas som lämpade för sådant ändamål och där arbetseffekten icke behöver bli mindre, än om man utnyttjar en fullt arbetsföra person.

För att nå det syfte som riksdagen avsåg med sitt förut omnämnda beslut, synes det vara nödvändigt, att statsverkens myndigheter uppgör en förteckning över vilka arbeten och tjänstuppgifter som lämpligen kan anförtros åt partiellt arbetsföra. Därigenom skulle dessa på förhand kunna veta vilka utsikter de har att vinna anställning i statstjänst.

Med hänvisning till ovanstående får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte förstärka vederbörande myndigheter i statens verk och inrättningar att upprätta förteckningar över sådana arbets- och tjänstuppgifter, som lämpligen kan anförtros åt partiellt arbetsföra personer, och att denna förteckning bringas till offentlig kännedom.

Stockholm den 27 januari 1954.

Knut Senander.
